

ה"ט 52995/10/17 - איריס אזרזר נגד ולדמיר שטיין

בית משפט השלום בקריות

ה"ט 52995-10-17 אזרזר נ' שטיין
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני	כבוד השופטת אלואז זערורה-עבדאלחלים
מבקשת	איריס אזרזר
נגד	
משיב	ולדמיר שטיין

החלטה

לפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת התשס"ב-2001 (להלן: "החוק").

במסגרת הבקשה, טענה המבקשת כי המשיב פגע ברכבה בחודש נובמבר 2016, כאשר החנה את רכבו ליד רכבה במכוון, במטרה להציק לה. כאשר העירה לו כי הוא פגע ברכבה, צעק עליה ואמר לה כי היא משוגעת. המבקשת טענה לפניי כי היא משלמת מחיר גבוה בבריאותה, כאשר היא נאלצת לברוח מן המשיב, ולחנות את רכבה במקום אחר הרחוק מהכניסה לביתה.

בתאריך 26.10.17 התקיים לפניי דיון במעמד המבקשת שבמהלכו חזרה המבקשת על טיעוניה והוסיפה כי המשיב מחנה את רכבו ליד רכבה וכי שרט את רכבה בידית, ובעקבות התנהלותו, היא נאלצה לפנות למשטרה. לטענתה, היא איננה מעוניינת להתמודד עימו, במיוחד לאחר אירוע בשנת 2016, במהלכו הוא עשה תנועה מגונה עם היד והעניין התפתח לקללות. לטענת המבקשת, הבת של המשיב התערבה ואף היא קיללה אותה. בעקבות האירוע, הגישה המבקשת תביעה קטנה כנגד המשיב לתשלום פיצויים.

בתאריך 5.11.17 התקיים דיון נוסף אליו זומנו הצדדים. לדיון הנ"ל לא התייצב המשיב. במעמד הדיון הציגה המבקשת תמונות ומכתב שכתבה שכנה וטענה כי מהם יוכל בימ"ש להתרשם כי המבקשת סובלת מהתנהגותו של המשיב. עיון בתיק בימ"ש העלה כי דואר השליחים ובכלל זה, הזמנה לדיון, נשלחו לביתו של המשיב, אשר סירב לקבל את דבר הדואר, ובהתאם, דבר הדואר הודבק על דלתו. בהתאם, ניתן צו האוסר על המשיב לנקוט בהטרדה מאיימת נגד המבקשת, והושתו על המשיב הוצאות על סך 350 ₪.

עיון במכתב שהגישה המבקשת מעלה כי המדובר בשכנה, קטיה טבקין, אשר טענה כי ראתה את המשיב חונה ליד המבקשת, וזו בורחת ממנו ומשתדלת לא לחנות בצמוד אליו. כמו כן, ציינה השכנה כי היא בעצמה מתרחקת מרכבו מאחר והוא שרט את רכבה מספר פעמים. השכנה טענה כי היא נמצאת בחופשת לידה ואין ביכולתה להגיע פיזית לבימ"ש, מאחר והיא שוהה בבית עם תינוקת חולה.

בתאריך 5.11.17, הוגשה בקשה מטעם המשיב אשר במסגרתה טען כי ביום 5.11.17, הגיע בליווי בתו לדין והמתין בקומה 4, מחוץ לאולם 402, עד השעה 14:40. בשל דיונים שהתקיימו בתוך האולם, סבר כי עליו להמתין בחוץ וכאשר נכנס לאולם בימ"ש, הובהר לו כי הדין כבר הסתיים והוא קיבל לידו העתק מפרוטוקול הדין והחלטת בימ"ש המחייבת אותו בהוצאות. המשיב ביקש לבטל את ההחלטה מיום 5.11.17, וציין כי הוא בן 90, בפנסיה, ואין ביכולתו לשאת בסכום ההוצאות שהוטלו עליו, במיוחד כאשר הגיע לדין והמתין מחוץ לאולם. בתאריך 5.11.17, ולאור נימוקי הבקשה שהוגשה על ידי המשיב, הצדדים הוזמנו לדין נוסף ליום 3.12.17.

בתאריך 3.12.17, התקיים לפני דיון שבמהלכו חזרה המבקשת על טיעוניה, וטענה לפני כי היא סובלת רפואית בשל התנהלות המשיב, וכי בגלל הפגיעה בה, חברת הביטוח סירבה לבטח את רכבה, בעקבות החמרה בסטרס ולחצים, וטענה כי היא סובלת מלחץ דם גבוה ומסטרס. המבקשת הגישה מסמכים רפואיים. המבקשת לא חשה בטוב במהלך הדין, בכתה ובסיומו, ביקשה להמשיך ולשהות באולם בימ"ש על מנת להירגע, ועזבה את המקום לאחר שהתאזנה ונרגעה.

המשיב התייב לדין בליווי בתו, הגברת פולנסקי אלה (להלן: "הבת"). אציין כבר עתה כי המבקשת לא זיהתה את הבת במעמד הדין כמי שליוותה את המשיב באירוע הנטען בבקשה (ראה עמוד 7, שורה 1 לפרוטוקול הדין מיום 3.12.17). בתו של המשיב טענה כי הוא איננו מבין את השפה העברית, הוא ניצול שואה, עם המון בעיות רפואיות. לטענתה, המבקשת רוצה לתפוס "טרמפ" על גבו של אדם חלש, שאיננו מבין עברית. המשיב הצהיר לפרוטוקול, כאשר דבריו תורגמו על ידי בתו, כי מאשימים אותו בדברים שהוא מעולם לא עשה, וטען לפני כי אין מקומות חניה מוסדרים באזור, וכי הוא חונה בסמוך לכניסה לביתו, לפי הימצאות מקום פנוי. המשיב הסכים לחנות רחוק מהמבקשת וטען כי איננו מזהה את רכבה.

לאחר שעיינתי בבקשה, ולאחר ששמעתי את הצדדים, ועיינתי במסמכים שהוגשו על ידי המבקשת, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

סעיף 2(א) לחוק מגדיר הטרדה מאיימת כדלקמן: " הטרדה מאיימת של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

סעיף 2(ב) לחוק מפרט מקרים נוספים בהם הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהיה בבילוש, התחקות אחר תנועותיו או מעשיו או פגיעה בפרטיותו, נקיטת איומים בפגיעה בו או ביצירת קשר עימו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר או בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו.

הצדדים מסכימים כי מגרש החניה מושא הבקשה, הינו מגרש ציבורי המשרת מספר בניינים, ובכלל זה את בניין המגורים שבו מתגוררת המבקשת ואת בניין המגורים שבו מתגורר המשיב. הצדדים אישרו כי אינם מתגוררים באותו מבנה. החניה במגרש איננה מוסדרת, כאשר כל אדם המגיע למקום יכול לבחור לחנות בחניות שבמגרש על בסיס מקום פנוי.

לפי גרסתו של המשיב, הוא איננו מזהה את רכבה של המבקשת, ואיננו חונה בכוונה לידה, אלא חונה בחניה הפנויה הסמוכה ביותר לכניסה לביתו. המשיב טען כי הינו אדם מבוגר, ניצול שואה, בן 90, איננו עובד, ואין לו כל כוונה לפגוע במבקשת או ברכבה. המשיב הכחיש את טענות המבקשת כי גרם נזק לרכבה. יחד עם זאת, נתן את הסכמתו, ככל שבימ"ש יורה על כך, לא לחנות ליד המבקשת, אומנם ציין כי אין בידו לזהות את רכבה, או את זהות בעלי הרכבים שהוא חונה לידם.

לאחר ששמעתי את גרסת המשיב, מצאתי אותה אמינה והגיונית, בהתחשב בכך כי אין היכרות קודמת בין הצדדים, וכי החניה במגרש מיועדת לכל דיירי המבנים בסביבה, על בסיס מקום פנוי. הפרשנות שהמבקשת נותנת להתנהגותו של המשיב, הינה פרשנות סובייקטיבית ואישית שלה, ואין לה כל תימוכין בנתונים שהוצגו על ידי הצדדים.

בנסיבות שפירטתי לעיל, איני רואה מקום לחייב את המשיב לחנות במקום מוגדר, כאשר אין אפשרות חוקית לייחד חניה למאן דהו, במגרש חניה מעין המגרש מושא הבקשה שלפניי, אשר מיועד לציבור הרחב ולבאי המבנים שבסביבה.

אין באמור בכדי לחסום את התובעת לנהל או להגיש כל תביעה אזרחית, במידה והיא סבורה כי נגרם נזק לרכבה בגין התנהלות המשיב בפני בימ"ש המוסמך לכך.

לאחר ששמעתי את הסברי המשיב ובתו, אודות הסיבה שבגינה לא התייצבו לדיון אשר התקיים ביום 5.11.17, שוכנעתי כי אי התייצבותם נוצרה בשל אי הבנה והמתנה מחוץ לאולם בימ"ש, כאשר סברו כי עליהם להמתין לסיום דיון קודם. בנסיבות אלה, אני מורה על ביטול החיוב בהוצאות כפי שנקבע בהחלטתי מיום 5.11.17.

לאור קביעותיי לעיל, הבקשה נדחית והצו שניתן ביום 5.11.17 מבוטל בזאת.

אין צו להוצאות.

המזכירות תשלח העתק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ח, 07 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.